

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ
ΤΡΙΚΑΛΩΝ
Αριθμ... 92... 21...

Α.Τ. ΒΟΛΩΝ
ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
7-1-2022

ΑΡΧ. ΣΙΑΜΕΤΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

**ΔΙΑΤΑΞΗ (κατ'άρθρο 51ΚΠΔ)
Η ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΤΡΙΚΑΛΩΝ**

Λάβαμε υπόψη:α) την από 17-06-2021 μηνυτήρια αναφορά, επέχουσα θέση εγκλήσεως του Αντώνιου ΜΑΡΤΙΝΗ του Κωνσταντίνου, κατοίκου Βόλου, οδός Λόρδου Βύρωνος αριθμ. 31 ΚΑΤΑ, μεταξύ άλλων και του Σπυρίδωνα ΚΟΘΡΑ, Εισαγγελικού Λειτουργού, υπηρετούντος στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Τρικάλων κατά το δικαστικό έτος 202019-2020, για την πράξη, κατ'εγγύτερο νομικό χαρακτηρισμό, της παράβασης καθήκοντος (άρθρο 259 Π.Κ.), που φέρεται ως τελεσθείσα σε βάρος του στα Τρίκαλα την 1-06-2020 και β) τη με Α.Β.Μ. Α2021-936 σχηματισθείσα ποινική δικογραφία, εκθέτουμε δε, τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με τις προβλέψεις της διάταξης του άρθρου 51 ΚΠΔ: ορίζονται τα εξής: « 1. Αν ο παθών θέλει να ζητήσει τη δίωξη της αξιόποινης πράξης, υποβάλλει την έγκληση σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 42 παρ. 2 και 3. 2. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στον νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 3. Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ. 2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με αιτιολογημένη διάταξή του. 4. Όσα αναφέρονται στα άρθρα 43 παρ. 1 και 6, 44, 45, 47, 48, 49 και 50 εφαρμόζονται και ως προς την έγκληση». Η έγκληση είναι αστήρικτη στο νόμο όταν τα πραγματικά περιστατικά που ιστορούνται σ' αυτή, δεν αποτελούν αξιόποινη πράξη (βλ. Μπουρόπουλου Ερμ. Κ.Π.Δ., Ζησιάδη Ποιν. Δικ. εκδ. 1976 σελ. 373 επ.), όταν ελλείπει κάποιο στοιχείο ή εξωτερικός όρος του αξιοποιίνου, όταν υπάρχει λόγος που εξαλείφει το αξιόποινο (παραγραφή, αμνηστία, πάροδος προθεσμίας εγκλήσεως, παραίτηση από το δικαίωμα της εγκλήσεως.). Περαιτέρω, ουσιαστικά αβάσιμη καθιστά την έγκληση η έλλειψη των στοιχείων που απαρτίζουν τη νομοτυπική μορφή (αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση) της καταμαρτυρούμενης πράξης (Κ. Σταμάτη, η προκαταρκτική εξέταση στην ποινική διαδικασία και οι αρχές της νομιμότητας, εκδ. 1984, σελ. 262). Τέλος, ως ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης θεωρείται η έγκληση όταν δεν περιγράφονται με λογικό ειρμό και σαφή ακολουθία ιστορικά γεγονότα, τα οποία είναι ικανά να στοιχειοθετήσουν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση κάποιας αξιόποινης πράξης, το δε περιεχόμενό της είναι αόριστο, αντιφατικό και ακατάληπτο ή έρχεται σε αντίθεση με τους κανόνες της λογικής, με αποτέλεσμα να είναι ανέφικτη η περαιτέρω διευρεύνησή της (Διατ. Εισ. Πρωτ. Χαλκιδ. (Ε. Ζαχαρή) 56/1997, Υπερ (1998), 392, Αναφ. Εισ. Πλημ. Αγριν. (Κ. Σοφουλάκη) 325/Γ95/701/1996, Υπερ (1997), 378).

Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 259 Π.Κ., υπάλληλος που με πρόθεση παραβαίνει τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή για να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλο τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών, αν η πράξη αυτή δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για να στοιχειοθετηθεί το έγκλημα της παράβασης καθήκοντος, δράστης του οποίου είναι υπάλληλος, κατά την έννοια του άρ. 13α του ιδίου Κώδικα, απαιτούνται: α) παράβαση υπηρεσιακού καθήκοντος, το οποίο καθορίζεται με νόμο ή με διοικητική πράξη ή με ιδιαίτερες οδηγίες της προϊστάμενης αρχής, ή ενυπάρχει στη φύση της υπηρεσίας του υπαλλήλου, β) πρόθεση του δράστη, δηλαδή δόλος που περιέχει τη θέληση παραβάσεως του

καθήκοντος της υπηρεσίας και γ) σκοπός να προσπορισθεί στον ίδιο το δράστη ή σε άλλον παράνομη υλική ή ηθική ωφέλεια ή να επέλθει βλάβη στο κράτος ή σε κρατικό οργανισμό ή σε κάποιον άλλον. Το έννομο αγαθό που προστατεύει η διάταξη του άρ. 259 του ΠΚ και προσβάλλεται από την αξιόποινη πράξη που προβλέπεται από αυτή είναι η λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών και των κρατικών οργανισμών αποκλειστικά προς το συμφέρον της πολιτείας και της κοινωνίας που έχουν ταχθεί να εξυπηρετούν οι υπάλληλοι με χρηστότητα και καθαρότητα (ΑΠ 1153/2010, ΠοινΧρ ΞΑ', 343, ΑΠ 1687/2009, ΠοινΧρ Ξ', 573, ΑΠ 1289/2009, ΠοινΧρ Ξ', 329). Ως καθήκον, η παράβαση του οποίου καθιστά αξιόποινη τη συμπεριφορά του υπαλλήλου, δεν νοείται οποιοδήποτε υπαλληλικό καθήκον, το οποίο προκύπτει από τον νόμο ή από διοικητική πράξη κανονιστικού χαρακτήρα ή από ιδιαίτερες οδηγίες της προϊσταμένης αρχής ή από τη φύση της υπηρεσίας και αναφέρεται στη γενική συμπεριφορά κάποιου ως υπαλλήλου, αλλά μόνο το καθήκον εκείνο που συνδέεται με την άσκηση συγκεκριμένης υπηρεσιακής δραστηριότητας στο πλαίσιο της καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδιότητας του υπαλλήλου, εκείνο δηλαδή που ανάγεται στην εκτέλεση του ανατεθειμένου σ' αυτόν υπηρεσιακού έργου (βλ. σχετ. ΟΛΑΠ 262/1961 ΠοινΧρ 1961, 385 με εισ. πρόταση Κ. Κόλλια). Ως εκ τούτου, αξιόποινο χαρακτήρα, κατά το άρ. 259 ΠΚ, δεν έχουν όλα τα πειθαρχικά παραπτώματα, αλλά μόνο όσα ενέχουν παραβάσεις συγκεκριμένων υπηρεσιακών καθηκόντων κατά την άσκηση υπηρεσιακής δραστηριότητας (ΟΛΑΠ 7/2008, ΠοινΧρ ΝΗ', 986). Έτσι, αξιόποινη είναι η ελεγχόμενη πράξη (ενέργεια ή παράλειψη) του υπαλλήλου μόνον αν συνιστά (θετικά ή αποθετικά) έκφραση πολιτειακής βουλήσεως και άσκηση κρατικής εξουσίας μέσα στον κύκλο των δημοσίων υποθέσεων και όχι απλώς η παράβαση υποχρεώσεων, που ανάγονται και εξυπηρετούν άλλα συμφέροντα των δημοσίων υπηρεσιών ή οργανισμών, όπως η εύρυθμη λειτουργία αυτών, η τήρηση της υπαλληλικής δεοντολογίας κ.λπ.. Ως υπάλληλος κατά το άρ. 13α του ΠΚ νοείται κάθε πρόσωπο στο οποίο έχει ανατεθεί, έστω και προσωρινά, η άσκηση υπηρεσίας δημοσίου δικαίου. Ο δόλος του δράστη συνίσταται είτε στη θέληση είτε στη γνώση και αποδοχή της παραβάσεως των υπηρεσιακών του καθηκόντων (άμεσος ή ενδεχόμενος δόλος). Σκοπός παράνομης ωφέλειας ή βλάβης συντρέχει όταν ο δράστης επιδιώκει με την παράβαση των υπηρεσιακών του καθηκόντων να επιφέρει την παράνομη ωφέλεια ή τη βλάβη και συγχρόνως όταν η υπηρεσιακή παράβαση είναι αντικειμενικά πρόσφορη να οδηγήσει στην ωφέλεια ή τη βλάβη με τον συγκεκριμένο τρόπο που σχεδιάστηκε και τελέστηκε από το δράστη, ο οποίος πρέπει να γνωρίζει την εν λόγω προσφορότητα. Τέτοια προσφορότητα υπάρχει όταν η ωφέλεια ή η βλάβη που επιδιώκει ο δράστης μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την παράβαση του συγκεκριμένου καθήκοντος ή και με την παράβαση αυτού. Για την ολοκλήρωση του εγκλήματος του άρθρου 259 του ΠΚ δεν απαιτείται να πραγματοποιηθεί η επιδιωκόμενη παράνομη ωφέλεια ή βλάβη. Ενώ αν η παράβαση καθήκοντος έγινε για άλλο σκοπό ή με κανένα σκοπό ή η ωφέλεια ή η βλάβη επέρχεται ως συμπτωματική συνέπεια της παραβάσεως, τότε το έγκλημα της παραβάσεως καθήκοντος δεν στοιχειοθετείται. Τέτοιο παράνομο όφελος κατά την έννοια του άρ. 259 του ΠΚ είναι κάθε όφελος, το οποίο επιδιώκεται με την παράβαση του υπηρεσιακού καθήκοντος (ΑΠ 1153/2010, ο.π.αν.). Περαιτέρω υπάλληλοι θεωρούνται και οι κρατικοί λειτουργοί μεταξύ δε αυτών περιλαμβάνονται και οι δικαστικοί λειτουργοί επί των οποίων εφαρμόζονται τα άρθρα 259 και 13 στοιχ.α' Π.Κ. Η εσφαλμένη δικαιοδοτική επί της ουσίας κρίση αυτών δεν στοιχειοθετεί κατά κανόνα παράβαση καθήκοντος (βλ. ΔιατβισβφΠατρ 16/1995, ΠοινΧρ 1995/1301), καθόσον στον τομέα της δικαστικής κρίσης προστατεύεται ο δικαστής από το Σύνταγμα για να μην κλονίζεται η δυνατότητα αντίστασης του στις πιέσεις των οσωνδήποτε ισχυρών κοινωνικά δυνάμεων, άρα και της δημόσιας γνώμης, όπως διαμορφώνεται εκάστοτε, που θα τον εξέτρεπαν διαφορετικά από την εφαρμογή του Νόμου (πρβλ. Ευάγ. Κρουσταλάκη, Η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης και η κοινή γνώμη, ΕλΔ 27, σελ. 36 και Γ.

Ρήγο, Το τεκμήριο της αθωότητας και η μεταχείριση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ΠοινΧρ 1992, σελ. 626). Περαιτέρω, η εσφαλμένη δικαιοδοτική επί της ουσίας κρίση υπαλλήλου δεν συνιστά παράβαση οποιουδήποτε υπηρεσιακού καθήκοντος όταν ενεργείται σύμφωνα με το νόμο, αλλά ούτε και η ανεπαρκής αιτιολογία της συνιστά παράβαση καθήκοντος, καθόσον αυτή δημιουργεί απλώς υποχρέωση επανάκρισης (ΣυμβΙΠλημΑθ 4964/1992, Υπέρ 1993/327) μέσω της άσκησης των προβλεπόμενων ενδίκων μέσων. Εάν κατά την άσκηση των καθηκόντων του υπαλλήλου υπάρχει πεδίο διακριτικής ευχέρειας, η παράβαση μπορεί να συντελεσθεί και με την κακή χρήση της διακριτικής εξουσίας, τα οποία επιβάλλουν οι αρχές της υπεροχής του δημοσίου συμφέροντος, της χρηστής διοίκησης, της καλής πίστης, της αμεροληψίας της διοίκησης, της ισότητας και της εξυπηρέτησης του σκοπού του νόμου ή με την κατάχρηση της εξουσίας η οποία υπάρχει στην περίπτωση που, αν και δεν παραβιάζεται κάποια διάταξη νόμου, η πράξη ασκείται για την εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς το σκοπό στον οποίο απέβλεψε ο νόμος, όταν δηλαδή είναι απόρροια ελατηρίων και κινήτρων που καταδήλως αποβλέπουν την εξυπηρέτηση σκοπού άλλου από εκείνο του νόμου (ΔιατΕισΠλημΡοδ 43/2007, ΝΟΜΟΣ). Όταν όμως αυτοί οι λειτουργοί δικαστές ή εισαγγελείς κατά την διαμόρφωση της κρίσεώς των παραμορφώνουν ή διαστρέφουν αποδεικτικά στοιχεία, (μαρτυρικές καταθέσεις, έγγραφα, εκθέσεις) ή δεν τα λαμβάνουν υπ' όψη ή τα κρίνουν κατά τρόπον διάφορον αυτού που ο νόμος ορίζει ότι πρέπει να εκτιμηθούν, τότε η τοιαύτη κρίση των (μπορεί να) συνιστά παράβαση καθήκοντος αν συντρέχουν και τα υπόλοιπα στοιχεία του εγκλήματος (ΑΠ 689/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκείμενη περίπτωση με την υπό κρίση έγκλησή του ο ανωτέρω εγκαλεί πλείστους Εισαγγελικούς Λειτουργούς (για τους οποίους σημειωτέον έχει κοινοποιήσει την αυτή έγκληση και στις κατά τόπον αρμόδιες Εισαγγελίες), μεταξύ των οποίων και τον εν θέματι εγκαλούμενο, ο οποίος πλέον δεν υπηρετεί στην Υπηρεσία μας, για την, δια της με αριθμ. 88/1-06-2020 Διάταξής του, απόρριψη των από 17-01-2020, 3-02-2020, 4-02-2020, 26-02-2020 και 9-03-2020 εγκλήσεων που κατά το παρελθόν είχε υποβάλει σε βάρος των τότε υπηρετούντων στην Εισαγγελία πλημμελειοδικών Βόλου Εισαγγελέων και δη των :α) Θωμά ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΗ, β) Νικολάου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ και γ) Χρήστου ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ. Συγκεκριμένα κατά την επεξεργασία της ως άνω δικογραφίας, ο εγκαλούμενος Εισαγγελικός Λειτουργός έκρινε ότι αφενός μεν οι διαληφθείσες, στις προαναφερθείσες εγκλήσεις, πράξεις, είχαν υποπέσει σε παραγραφή, αφετέρου δε ο τότε Αντεισαγγελέας Πρωτοδικών, Χρήστος Καραγιάννης, υπηρετών τότε στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Βόλου, ουδόλως έσφαλε κατά την συμφώνως προς τη διάταξη του άρθρου 43ΚΠΔ αρχειοθέτηση της με Α.Β.Μ. Α2019-2354 ποινικής δικογραφίας. Ωστόσο στην υπό κρίση περίπτωση ο εγκαλών και πάλι προσάπτει μομφές σε βάρος Εισαγγελικού Λειτουργού, επικαλούμενος εσφαλμένη δικαιοδοτική κρίση κατά την επεξεργασία ποινικής δικογραφίας και τούτο παρότι είχε τη δυνατότητα να προσφύγει κατ'άρθρο 52 ΚΠΔ ενώπιον του Εισαγγελέα Εφετών Λάρισας κατά της με αριθμ. 88/1-06-2020 εκδοθείσας υπό του εγκαλούμενου Διάταξης. Περαιτέρω, ακόμη κι αν ήθελε υποτεθεί ότι η δικαιοδοτική κρίση του εν θέματι Εισαγγελικού Λειτουργού υπήρξε εσφαλμένη, ουδόλως στοιχειοθετείται, άνευ ετέρου, παράβαση καθήκοντος, κατά τα λεπτομερώς αναφερόμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη της παρούσας, καθόσον γι' αυτήν, απαιτείται δόλια διαστροφή της αλήθειας προς έκδοση εσφαλμένης απόφασης, με συνείδηση του σφάλματος της απόφασης και σκοπό βλάβης και όχι απλά εσφαλμένη δικαιοδοσία επί της ουσίας της κρίσης η οποία μάλιστα, ελέγχεται με την προαναφερθείσα προσφυγή, στο μέτρο που για τη διαπίστωση των παραπάνω και τη θεμελίωση της υποκειμενικής υπόστασης της παράβασης καθήκοντος, πρέπει να αναφέρονται συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία να προκύπτει εξυπηρέτηση σκοπού καταδήλως ξένου προς το σκοπό στον οποίο απέβλεψε ο νόμος, δηλαδή περιστατικά από τα οποία να προκύπτει ότι ο Δικαστής επιδίωξε (ενεργώντας με άμεσο δόλο α' βαθμού)

αυτή τη βλάβη. Τέτοια πραγματικά περιστατικά ωστόσο, δεν προέκυψαν από την υπό ενασχόληση δικογραφία, ενώ σε κάθε περίπτωση, ο εγκαλόν ούτε εν σπέρματι δεν αναφέρεται σε αυτά, ώστε να συνάγεται εν προκειμένω ασφαλώς η επί σκοπώ έκδοση της υπό κρίση Διάταξης από τον εγκαλούμενο, ήτοι στον απαιτούμενο εκ του νόμου δόλο, ο οποίος συμπεριλαμβάνει και τον σκοπό βλάβης του εγκαλούντα και που θα έπρεπε να συντρέξει στο πρόσωπο του εγκαλουμένου προκειμένου να πληρωθεί η υποκειμενική υπόσταση του διερευνώμενου αδικήματος.

Ως εκ τούτου, η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει απορριπτέα ως ουσία αβάσιμη, ενώ κρίνουμε ότι δε συντρέχει περίπτωση επιβολής δικαστικών εξόδων σε βάρος του εγκαλούντα κατ'άρθρο 580 παρ. 4 Κ.Π.Δ., καθόσον δεν προέκυψε ότι η έγκληση ήταν εντελώς ψευδής και έγινε από δόλο.

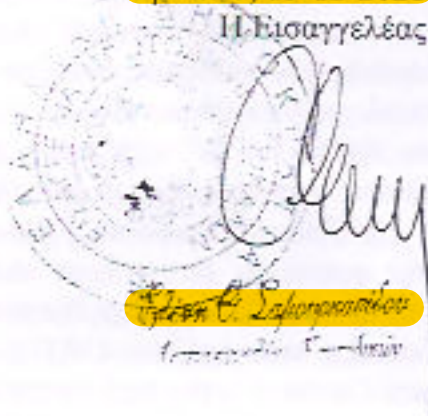
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ την από 17-06-2021 μηνυτήρια αναφορά, επέχουσα θέση εγκλήσεως του Αντώνιου ΜΑΡΤΙΝΗ του Κωνσταντίνου, κατοίκου Βόλου, οδός Λόρδου Βύρωνος αριθμ. 31 ΚΑΤΑ, μεταξύ άλλων και του Σπυρίδωνα ΚΟΘΡΑ, Εισαγγελικού Λειτουργού, υπηρετούντος στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Τρικάλων κατά το δικαστικό έτος 2019-2020, για την πράξη, κατ'εγγύτερο νομικό χαρακτηρισμό, της παράβασης καθήκοντος (άρθρο 259 Π.Κ.), που φέρεται ως τελεσθείσα σε βάρος του στα Τρίκαλα την 1-06-2020.

Παραγγέλλουμε όπως αντίγραφο της παρούσας επιδοθεί νομοτύπως στον εγκαλούντα με την υπόμνηση ότι έχει δικαίωμα να προβεί στην άσκηση προσφυγής κατά της παρούσας Διάταξης και εντός δεκαπέντε (15) ημερών από την επίδοσή της, ενώπιον του κ.Εισαγγελέα Εφετών Λάρισας.

Τρίκαλα, 13-12-2021

Η Εισαγγελέας

Ελένη Ε. Σαφοροπούλου
Εισαγγελέας Εφετών

Προσαρτάται η παρούσα υπόμνηση από
22 ΔΕΚ. 2021.
Γραμματέας

Δημητρίου Αικατερίνη